

Söğüt Sepeti

Yavuz DEMİRKIRAN

Söğüt Sepeti

Yavuz DEMİRKİRAN

Tarla faresi Pippa, geniş yeşil bir çayırın kenarındaki sıcak yuvasında yaşıyordu. Küçük ve çevikti; yumuşak, sıcak kahverengi tüyleri, krem rengi bir karnı ve parlak kırmızı bir boyun atkısı vardı. Her gün bulduğu hazineler için küçük, örgü bir çanta taşırdı. Güneşli bir sabah, yaşlı söğüt ağacının yanından seke seke geçerken sarkan dallarının altında yeni bir şey fark etti.

Yumuşak çimenlerin üzerinde yuvarlak bir söğüt sepeti duruyordu; o kadar düzgün örülmüştü ki sanki sihirle mırıldanıyordu. Pippa içeri baktı ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. Orada, sabah ışığında parıldayan cilalı gümüş bir yüksük vardı! Onu aldı ve kime ait olduğunu merak etti. Tam o sırada sincap Yaşlı Barnaby, sarı yeleği dalgalanarak yanlarına geldi. 'O sepet kayıp eşyaları geri getirir,' dedi bilge bir gülümsemeyle.

'Ama yalnızca onları geri verecek kadar iyi kalpli birine,' diye ekledi Barnaby, bastonuna vurarak. Pippa'nın yuvarlak kara gözleri kocaman açıldı. Yardım etmeye söz verdi, sonra yüksüğü çantasına güvenle koyup aceleyle yola koyuldu. Kısa süre sonra mavi önlüğüyle oradan oraya zıplayan tavşan Rosie'yi buldu. 'Yüksüğüm! Dikiş dikerken kaybetmiştim!' diye bağırdı Rosie, sarkık kulağı sevinçle zıplayarak.

Rosie, Pippa'ya sarıldı ve büyükannesine yamalı bir yorgan dikiğini anlattı. 'Sen çayırdaki en iyi kalpli faresin!' dedi Rosie, yüksüğü önlüğünün cebine koyarak. Pippa'nın kalbi sıcacık ve dopdolu hissetti. El sallayıp vedalaştı ve yarın sepetin ne tutacağını merak ederek evine koştu. O gece, bulunmayı bekleyen tüm kayıp eşyaları düşledi.

Ertesi sabah Pippa söğüt ağacına koştu. Sepette, pirinç kutusu parıldayan küçük bir cep saati vardı. Onu uzun otların arasından taşıdı ve sonunda kirpi Tobias'la karşılaştı. Utangaç ve sessizdi, yeşil örgü atkısına sarınmıştı. 'Saatim!' diye hafifçe ciyaktı. 'Onu bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım. Dedemindi.'

Tobias, Pippa'ya saatin özel anları hatırlamasına nasıl yardım ettiğini anlattı. Günlerdir ilk kez gülümsedi ve küçük kara gözleri parladı. 'Teşekkür ederim, Pippa. Seni yanlış tanımışım. Herkes bir hazineyi geri vermez.' Sıcak bir el sallayışla uzaklaştı. Pippa gurur duydu ve çayırdaki haber yayılmaya başladı: kırmızı boyun atkılı küçük bir fare her şeyi bulabilirdi.

Her sabah sğüt sepetinde yeni bir srpriz vardı. Ahşap bir düğme, kayıp bir gözlük kılıfı, bir kurdele, küçücük bir çingirak. Pippa hepsini geri verdi ve her geri verişte mutlu bir hikâye duydu. Hayvanlar ona güvenmeyi öğrendi. Sğüdün altına notlar bıraktılar: 'Ltfen kayıp yüksğümü bulmama yardım et' ya da 'Düğmemi gördün mü?' Pippa her zaman elinden geleni yaptı.

Fırtınalı bir günde sepette küçük, altın bir meşe palamudu tılsımı vardı. Pippa onun kime ait olduğunu bilmiyordu. Herkese sordu ama kimse sahiplenmedi. Tılsım tanıdık geliyordu. Onu tuttuğunda hafifçe çınlıyordu. Çantasına koydu ve aramaya devam etti. Barnaby ağacından izliyordu; soluk kehribar gözlerinde bilen bir pırıltı vardı.

'Bazı şeyler uzun süre kayıp kalır,' dedi Barnaby nazikçe, gözlüğünü düzelterek. 'Ama sepet onların nereye ait olduğunu her zaman bilir.' Pippa bütün gün meşe palamudu tılsımını düşündü. Ona uzun zaman önceki bir şeyi hatırlatıyordu, tam olarak anımsayamadığı bir şeyi. Onu güvende tutup beklemeye karar verdi. Belki cevap, tıpkı sepetin hediyeleri gibi, kendiliğinden gelirdi.

Günler geçti ve Pippa daha çok hazine geri verdi. Bir köstebek için kayıp bir anahtar, bir serçe için küçük bir çan ve bir kurbağa için pürüzsüz bir çakıl taşı buldu. Her hayvan ona bir gülümseme ya da bir hikâyeyle teşekkür etti. Pippa'nın çantası her seferinde hafifledi ama kalbi tek bir soruyla ağırlaştı: meşe palamudu tılsımı kime aitti? Kendi geçmişinin bir parçası gibi hissediyordu.

Bir akşam Pippa söğüt ağacının altında oturdu, meşe palamudu tılsımını elinde tutuyordu. Barnaby yavaşça aşağı indi ve yanına oturdu. 'O tılsım annenindi,' dedi yumuşak bir sesle. 'Sen daha minicik bir fareyken onu burada kaybetti, taşınmadan önce.' Pippa'nın gözleri yaşlarla doldu. Annesinin hediyesini uzun zaman önce kaybetmişti ve sepet onu onun için bulmuştu.

Pippa meşe palamudu tılsımını sıkıca tuttu ve annesinin sıcak gülümsemesini hatırladı. 'Sepet onu bana geri getirdi,' diye fısıldadı. Barnaby başını salladı. 'Çünkü bütün zamanını başkalarına eşyalarını geri vererek geçirdin. İyilik her zaman yolunu bulup eve döner.' Pippa tılsımı kırmızı boyun atkısına taktı; orada küçücük bir yıldız gibi parıldadı. Annesine her zamankinden daha yakın hissetti.

Ertesi sabah Pippa sepette bir not buldu: 'Teşekkürler Pippa, yaptığın her şey için.' Çayırdaki bütün hayvanlar imzalamıştı. Rosie çantası için küçük, yamalı bir yorgan dikmiş, Tobias ise küçük ahşap bir fare oymuştu. Pippa'nın yuvası hediyeler ve dostlukla dolup taşıyordu. Bir daha asla yalnız kalmayacağını biliyordu.

O günden sonra Pippa her sabah söğüt ağacını ziyaret etti. Bazen sepette kayıp bir eşya, bazen küçük bir ikram ya da bir çiçek oluyordu. Pippa bulduklarını her zaman paylaştı. Hayvanlar ona tamamen güvendi ve o da onlara güvendi. Dürüstlüğün ve başkalarına yardım etmenin en güçlü dostlukları kurduğunu öğrendiler.

Söğüt ağacı esintide hafifçe sallanıyor, dalları sırlar fısıldıyordu. Pippa altında Rosie, Tobias ve Yaşlı Barnaby'yle oturdu, hikâyeler ve kahkahalar paylaştı. Meşe palamudu tılsımı boyun atkısında parıldadı. Uzun zaman önce kaybettiği bir şeyi bulmuştu ve bunu yaparken bir aile bulmuştu. Sepet ona vermenin en büyük ödülleri getirdiğini öğretmişti.

Ve eğer bir gün çayıra yolunuz düşerse, yaşlı söğüt ağacının altına bakın. Kırmızı boyun atkılı, örgü çantalı küçük bir farenin kayıp bir hazineyi geri verdiğini görebilirsiniz. Size gülümseyip el sallayacak ve belki, sadece belki, sepetin size de özel bir şeyi olacak. Çünkü iyilik, tıpkı bir söğüt sepeti gibi, göründüğünden fazlasını taşır.